

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Ἡ χωρική ἐξῆλθε τοῦ προδόμου φέρουσα εἰς τοὺς βραχίονάς της ἄμορφόν τι ἀντικείμενον. (Σελ. 556).

— Τί σημαίνουν ὀλίγαι ἡμέραι ἀργότερον ἢ ἐνωρίτερον !
ὀπέλαθεν ὁ ταγματάρχης. Ἄνοστη ἐποχή. Ὁμίχλη πυκνή,
καιρὸς ἀνυπόφορος ! Τίποτε δὲν ἔχει τις ἔξω νὰ κάμῃ.

Ἐρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Ἐδῶ, δὲν ἔχετε πᾶν τὸ ἀναγκαιοῦν ;

Οὐδενὸς τῶ ὄντι ὁ Γεώργιος ἐστερεῖτο.

Μεγάλη πυρὰ διέχεεν ἀνὰ τὸν θάλαμον τὴν φαιδρότητα
ἐκείνην, ἀνευ τῆς ὁποίας τὰ πάντα τὸν χειμῶνα προσλαμ-
βάνουσι ὅψιν ἀνιαρὰν. Τὸ δάπεδον ἀπέσιλβεν, αἱ ἐπι-
στρώσεις ἔτερπον τὴν θέαν.

— Καλλίτερα ἰδῶ ἀπὸ τὸ ἄλσος τῆς Ζονσέρης, μὲ τὴν
κακὴ συνοδίαν ποῦ ἀφίνουν κατ' ὀπίσω σας, αἱ ; εἶπε σαρ-
καστικῶς ὁ ταγματάρχης.

Ὁ Δαρβέρτος ἐρρίγησεν.

Ἡ σκέψις τοῦ ἥτο ἐκεῖ πάντοτε ἐστραμμένη. Ἐπεθύμει
νὰ ἐμελέτα τὰ μύχια τῆς ψυχῆς τῆς Λευκῆς. Ἦγνύει
πάντα τὰ κατ' αὐτὴν ἀπὸ τῆς κακῆς ἐκείνης νυκτός.

Ἐνίοτε τὸν κατελάμβανον δισταγμοί, ἀλλ' ἠδυνάτει νὰ
τὴν πιστεύσῃ συνένοχον ἐκείνης τῆς ἐνέδρας !

Ὅχι ! Ἀδύνατον !

Ἡ Νανέττα, καθημένη πλησίον τραπεζίου, ἐπλεκεν ἐν
σιγῇ.

Ἀφετέ μας, καλὴ μου, τῇ εἶπε τοποθετούμενος παρὰ
τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς.

— Γνωρίζω τί σας ταραττεῖ ἐπανάλαβε μὲ ἀγαθὸν ὕφος.

— Ἰατρέ !

— Ἡθέλετε νὰ σὰς ὠμίλουν περὶ ἐκείνης, ἢ μάλλον νὰ σὰς ὠμίλει ἐκείνη ἡ ἰδία...

— Πῶς ;...

— Ἀλλὰ δι' ἐπιστολῆς, ἐπὶ παραδείγματι.

— Ἀν ἦτο δυνατόν ! ἐστέναξεν ὁ Δαμβέρτος.

— Ἐ ! ἔ ! δύσκολον, βέβαια, ἀλλὰ τί εἶνε ἀδύνατον διὰ κόρην, ἥτις θέλει τὸ καλὸν τινός ; Ἡ δούκισσα δὲν κοιμάται, ἀλλ' ὅσῳ καλὰ καὶ ἂν φυλάττεται ἓνα σπῆτι, ἡμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ ἐν τεμάχιον χαρτίου.

Μὲ ὕφος ἀπιστεύτου ἐλευθεριότητος προσέθηκε :

— Γνωρίζω καλὰ ὅτι ἄσχημα πράττω. Ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλὰρ μὲ μεταχειρίζεται ὡς φίλον... Κατέχω τὴν ἐμπιστοσύνην της, ὡς ἂν μ' ἐγνώριζεν ἀπὸ τριάκοντα χρόνων, καὶ τὴν προδίδω ὡς ἀπλοῦς Ἰουδας. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε. Τρέφω εἰς σὰς συμπάθειαν, ἱερῶς ! Καὶ δὲν ἡδυνήθην ν' ἀντιστῶ εἰς τὰς θωπείας τῆς μικρᾶς...

Ὁ τραυματίας συνεκλονεῖτο ὑπὸ σφοδρᾶς ταραχῆς, ἣν ὁ ταγματάρχης διέκρινεν ἐν τῷ σώματί του διὰ μέσου τοῦ σκεπάσματος.

— Ἡσυχα, δαίμονα ! ἡ δίδω ὀπίσω τὴν ἐπιστολὴν. Καὶ ἔπειτα δὲν πρέπει νὰ σὰς ἀνακατεύηται τὸ κεφάλι... Ἴσως τὰ γραφόμενα εἶνε καλὰ, ἴσως μέτρια. Ἀσχοιοῦνται πολὺ διὰ τὴν μικράν. Ὅλοι ἀνακατεύονται... Ἐγὼ κάμνω τὸν κωφόν, ἀλλ' ὅμως ἀκούω... Τῇ ἐπαναλαμβάνουν ἐφ' ὅλων τῶν τόνων ὅτι ὀφείλει νὰ λησμονήσῃ τὴν στιγμήν ἐκείνην, στιγμὴν ἀπλῆς ἰδιοτροπίας... ὅτι ὅλαι αἱ μεγάλαι κυρίαὶ εἶχον τοιαύτας, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. Τὴν θωπεύουν ὅπως ἡμποροῦν, ἐννοεῖτε ! Καὶ σεῖς δὲν εἰσθε ἀνεπίληπτος, κατεργάρι μου !... Σκεφθῆτε λοιπόν ! Ἐν κοράσιον δεκαεπτὰ μόλις ἐτῶν... καθὼς φυλαττόμενον ἀπὸ μίαν ἀγγλίδαν ρωμαντικὴν, ἥτις ἐδιάβαζε ποιήσεις ἐνῶ... Τὸ αἷμα, θὰ εἰπῆτε, βράζει !... Τὸ γνωρίζω. Καὶ ἐγὼ διαβόλει εἰς τὴν νεότητά μου δὲν θ' ἀπέφυγα τὸν πειρασμόν, καὶ κανεὶς δὲν εἶνε ἐπεικέστερος ἐμοῦ... Παρασύρεται κανεὶς... τὸ ἐσπέρας... τὸ ἄρωμα τῶν ρόδων, τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνος... καὶ τοῦτο κ' ἐκεῖνο ! Τὸ πρᾶγμα ἔγεινεν... Ἀλλ' ἡ δυστυχισμένη εὐρίσκεται εἰς εὐμορφα σκεπάσματα, καὶ ἡ μανία, ἡ ἀγανάκτησις τῆς γραίας μάμμης εἶνε εὐεξήγητοι... Πρέπει νὰ ἤμεθα δίκαιοι !

Καὶ ἐνῶ ὁ Δαμβέρτος ὡχρία ἀκούων τὰς δικαίας αὐτὰς ἐπιτιμήσεις, ὁ ταγματάρχης, μὲ τὸ ἀπότομον ὕφος εὐεργετικοῦ ἐπικριτοῦ, ἀνέκραξε :

— Θεέ μου ! τί εὐκολὰ ποιεῖσθε ! Θὰ σὰς ἐνόμιζέ τις νευρικὴν γυναῖκα. Ἐν τούτοις, οὔτε πῶς ἀρχίζει γνωρίζω τὸ γράμμα σας αὐτό. Εἶδον ἀπλῶς μίαν κόρην θωπευτικὴν, ἥτις μοὶ εἶπεν : « Ἰατρί, δύνασθε νὰ μὲ σώσητε ».

— Πῶς ;

— Μ' ἐπαγρυπνοῦν. Ἀδύνατον νὰ γράψω λέξιν... καὶ ἤθελον... Ἐν ἀρχῇ ἐναντιώθην, δὲν σὰς κρύπτω, καὶ ἔπειτα μὲ παρέσυρεν ἡ συγκίνησις. Εἰς ἐμέ, τὸ δεύτερον κίνημα εἶνε πάντοτε καλλίτερον τοῦ πρώτου. Καὶ εὐρέθην μ' ἐν γράμμα εἰς τὴν χεῖρα. Ἐπὶ τῆς διευθύνσεώς του ἀνέγνωσα : « Κύριον Γεώργιον Δαμβέρτον, ὑποστατικὸν Βοασσοῦ κλπ ». Ἐκαμα τὴν σκέψιν. — Ἰδοὺ ἐν γράμμα, τὸ ὅποτον δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ταξειδεύσῃ διὰ νὰ φθάσῃ ὅπου πρέπει. Καὶ ἰδοὺ το.

Μὲ ὕφος θερμῶς καὶ ἐνθαρρυντικῶς ἐγκάρδιον συνεπέρανε :

— Μόνον μου πόθον ἔχω, τὸ νὰ σὰς εὐαρεστήσῃ τὸ περιεχόμενόν του.

Ὁ Δαμβέρτος ἔσχισε τὸν φάκελον διὰ χειρὸς τρεμούσης. Θὰ ἐμάνθανεν ἐπὶ τέλους τῆς φίλης του τὰς σκέψεις. Ἡ ἀγνοία τῶν αἰσθημάτων της ἀπὸ τῆς τελευταίας αὐτῶν συνενότησεως, τῆς τόσο τραγικῶς ληξάσης, βαρέως τὸν ἐστενοχώρει.

Ἐν ἀρχῇ ἐθεώρησε τὴν ἐπιστολὴν, χωρὶς νὰ τὴν δια-

κρίνῃ. Νέφος εἶχε σκοτίσει τοὺς ὀφθαλμούς του. Ὁ μικρὸς ἐκεῖνος χάρτης περιεῖχε τὴν περὶ τῆς τύχης του ἀπόφασιν.

Προαίσθημα τι τὸν ἐπληροφόρει περὶ αὐτῆς.

Ὁμοίαζε καταδίκον, πρὸς ὃν δίδουν ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς δίκης του.

Ἡ ἐπιστολὴ ἐνέκλειε τὸν θάνατόν του ἢ τὴν σωτηρίαν τὸν θάνατον, δηλ. τὴν διάρρηξιν τῶν σχέσεων, τὴν λήθην !

Ἦτο αὐτὴ ἡ γραφὴ τῆς Λευκῆς. Ἀπὸ πολλοῦ τὴν ἐγνώριζε. Πολλάκις, ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν ἐρώτων των, τῷ εἶχε διευθύνει ἐπιστολάς ἀποπνεύσας τὴν δρόσον πάθους τὸ πρῶτον γεννωμένου.

Ἀλλ' ἀπὸ τῶν πρώτων γραμμῶν, ἡσθάνθη πίεσιν ἐν τῷ στήθει του, οἱ ὀδόντες του συνεσφίγγθησαν, φρικίασις ὀργῆς διέτρεξεν ὅλον του τὸ σῶμα.

Θὰ ὑπέθετε τις ὅτι ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ ἐμάντευσε τὸ παραχθὲν ἀποτέλεσμα.

Ἐστράφη πρὸς τὸ παράθυρον ἡ ἔκφρασις τῶν χαρακτηριστικῶν του ἐδείκνυον διαβολικὴν εὐχαρίστησιν.

Ὁ Δαμβέρτος ἐπανειλημμένως ἀνέγνωσε τὰς γραμμάς ἐκείνας ἡδυνάτε νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἡ Λευκὴ τῷ ὠμίλει οὕτω, ἡ τόσον τρυφερά, ἡ τόσον ἀπλῆ καὶ ἀφοσιωμένη ; Εἶχε πιστεύσει εἰς τὸν ἔρωτά της, εἰς τὴν εἰλικρίνειαν, εἰς τὰς τοσάκις ἐπαναληφθείσας ὑποσχέσεις, καὶ ἤδη τὰ πάντα ἐξέπνεον.

Τῷ ἔλεγε : Καῦσον τὰς ἐπιστολάς μου ! Δηλαδή, ἐξαφάνισον τὸ παρελθόν ! Τίποτε ἂς μὴ ὑπολειφθῇ ! Ἐκάστη λέξις εἶχεν οὕτως, ὥστε νὰ διανοίγῃ καὶ μίαν πληγὴν εἰς τὴν τόσον ταλαιπωρηθεῖσαν ἤδη καρδίαν αὐτοῦ ἑκάστη φράσις, ὑπὸ τὸ ἀνεπίληπτόν της ὕφος, διεπέρα ὡς φαρμακερὸν βέλος !

Καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶχε πλέον λόγον ἵνα ἀμφιβάλλῃ.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ἀπὸ τῆς ἰδίας της χειρὸς.

Ὑπαγορευθεῖσα ἴσως παρ' ἄλλης, ἀλλ' ὑπ' αὐτῆς γραφείσα ;

Μὲ κίνημα μανίας, τὴν συνέπτυξεν ἐν τῇ χειρί του καὶ ἐκ τῆς πρὸς τοῦτο καταβληθείσης προσπάθειας ἐξέβαλε κραυγὴν ἄλγους.

Ἡ δούκισσα ἔθηκε τοὺς σκύλους της νὰ τὸν καταβροχθίσουν ἢ ἐγγονὴ τὸν ἐπλήγωνεν ἔτι σκληρότερον.

— Ἀ ! ἀνέκραξεν, ἔχετε δίκαιον, ἱατρί. Ἡ δούκισσα διαπλάττει τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν αὐτῆς τῆς κόρης κατ' εἰκόνα της. Καὶ δὲν δυσκολεύεται βεβαίως... Διὰ τῆς ἀνατροφῆς, ἣν τῇ ἔδωκαν, εἶχον προλεῖναι τὸν δρόμον. Δυστυχία εἰς ἐμέ !

— Μὲ τρομάζετε ! Τί λοιπὸν συμβαίνει ;

— Ἀναγνώσατε.

Ὁ ἱατρός διέτρεξε μεθ' ὑψίστης προσοχῆς τὰς γραμμάς, ἂς τόσο καλῶς ἐγνώριζε καὶ ἐφ' ὅσον προῦχώρει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ἔφινε νὰ τῷ διαφεύγῃ γρυλλισμοὶ ἀπαρεσκείας.

— Διάβολε ! Χμ ! Κεραυνοὶ !

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, ἐσχολίασεν ἐλευθερίως.

— Εἰς τὰς γυναῖκας, εἶπε, δὲν πρέπει νὰ θέτῃ κανεὶς βάσιν. Εἶνε ὅλαι ἄστατοι, καὶ αἱ καλλίτεραι δὲν ἀξίζουν τίποτε. Λαμπρὰ καὶ ἐντιμὸς φύσις αὐτὴ ἡ μικροῦλα ἡ Λευκὴ, ἀλλὰ μὲ αἷμα πριγκήπων εἰς τὰς φλέβας ! Αὐτὸ παράγει ἰδιοτροπίας... Ἐν ἐπεισόδιον μετὰ τινος ἀσέμου, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν... Ἀν ὁ φίλος τῆς καρδίας δὲν ἔχει τίτλους καὶ ἀδάμαντας οἰκογενειακοὺς νὰ παραθέσῃ διὰ τοὺς γάμους, καληνύκτα ! Δύναται νὰ κατέχῃ ὅλα τὰ προνόμια λόγῳ κατακτήσεως, νὰ ἔλαβε βροχὴν ὀρκῶν, νὰ ἐσώρευσε δωδεκάδας ἐπιστολῶν, σκίζονται ὅλα, ὡς παλαιὰ τις ἐφημερίς. Ἀ ! πολὺ ἀγαθὸς εἶσθε νὰ βασανίζετε τὴν κεφαλὴν δι' ἐπεισόδιον, τοῦ ὁποίου τὸ τέλος ὀφειλέ τις νὰ προέβλεπε. Δύνασθε νὰ ἦσθε εὐχαριστημένος καὶ νὰ λογιζέσθε ὑπερήφανος. Σεῖς θὰ φανήτε ὑπέρτερος καὶ ἱποτικὸς διὰ τῆς παραιτήσεώς σας καὶ τῆς σιγῆς. Ἀργότερον,

ὅτε ἐν τῷ βίῳ θὰ συναντηθῆτε, ἐκείνη ὀφείλει νὰ ταπεινώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Εἶνε καλὴ καὶ χαρίεσσα ἡ πτωχὴ κόρη, ἀλλὰ προσέξατε καὶ θὰ ἴδῃτε πόσοι κίνδυνοι τὴν καταδιώκουν. Καὶ ἔπειτα δὲν εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν ἐσκέπτεσθε νὰ τὴν νυμφευθῆτε; Νεανικὸν ἀμάρτημα! Σκεφθῆτέ το λοιπόν... Σταθμίσατε τὰ πράγματα ὀριμότερον. Ἐπειτα τὸ πᾶν δὲν ἐχάθη... Αὐταὶ αἱ μικραὶ δεκαπενταετῆς καρδίαι εἶνε κηρίον εὐπλαστον. Ὁ ἔσχατος ἐλθὼν ἀποτυπώνει ἐντὸς αὐτῶν τὴν σφραγίδα του. Θὰ ἔλθῃ ἡ σειρὰ σας, ὠρατε κατακτητὰ, κάτω ἐκεῖ, εἰς Βοασσό. Ἡ ὠρατὰ λαμβάνει τὰ ἀντίποινά της εἰς τὴν Ζονσέρην. Θὰ κάμετε πάλιν τὸ μέρος σας ἄλλου. Θάρρος!

Μείνας μόνος, ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἀνέπνευσεν ἐπὶ μικρόν.

Οἱ λόγοι τοῦ ταγματάρχου Καμπεϋρόλ ὡς τὰ φάσματα ἐφιαλτῶν τὸν συνέτριβον.

Ἀκούων αὐτόν, ἐσκέπτετο ὅτι εἶχε δίκαιον.

Τί ἄλλο εἶχε κάμει εἰς Βοασσό, εἰμὴ ἔργον ἀνανδρον καὶ εὐτελὲς καθιστῶν αὐτόν ἀξίον ὄλου τοῦ ἐναντίον του μίσους τῆς δουκίσσης.

Βεβαίως εἶχε πράξει ἀπερίσκεψίαν, ἐξ ἔρωτος, παρασυρθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους, ἐν στιγμῇ παραφορᾶς ἀπροόπτου.

Τὸ ἐγνώριζεν, οἱ ἄλλοι ὁμῶς ἐδικαιοῦντο νὰ τὸν κατακρίνωσιν ἐπὶ ὑστεροβουλίᾳ, ἥς ἦτο ἀθῶος. Τίς οἶδε; Θὰ ἀπέληγον ἴσως νὰ ἔπειθον τὴν Λευκὴν, ὅτι ὁ ἔρως του δὲν ἦτο τόσο ἀπηλλαγμένος φιλοδοξίας, ὅσῳ τὸν εἶχεν ὑποθέσει.

Διὰ τῆς ἀποπειράς του ἵνα ὑποχρεώσῃ αὐτὴν νὰ τὸν παρακολουθήσῃ, παρεῖχεν ἐναντίον ἑαυτοῦ ὄπλα εἰς τοὺς ἐχθρούς του. Ἦτο πλουσιωτάτη, κάτοχος θέσεως ἀρκούντως ὑψηλῆς, καὶ αἱ κατηγορίαι τῶν ἡδύνατο νὰ εὕρισκον ἀπήχησιν.

Οἱ λόγοι τοῦ ταγματάρχου ἐδόμβουν περὶ τὴν κεφαλὴν του καὶ τὸν ἐνέβαλλον εἰς μεγάλην ὀργὴν καθ' ἑαυτοῦ.

Εἶχε παραπλανηθῇ εἰς δρόμον ἀδιέξοδον.

Τί θ' ἀπεκόμιζεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ συμβάντος;

Τὴν περιφρονητικὴν ἀποστροφὴν τῆς κυρίας λὰ Ρὸς Βιλλάρ, καὶ ἀργότερον, ἂν μὴ ἀπὸ τοῦδε, τὴν τῆς δυστυχοῦς κόρης, ἥτις τόσο ἐξ αἰτίας του ὑπέφερε.

Πόσον ἔσφαλε βασισθεὶς εἰς αὐτόν τὸν ἔρωτα, ἐφ' οὗ ἐκείνη ὤμνουν ἔτι ἐν τῇ τελευταίᾳ τῶν συναντήσεσι! Ἦδη ὁ ἔρως τῆς ἦτο ὅλως ἐξησθενημένος, καὶ μετὰ τινος ἡμέρας οὐδ' ἔχνος πλέον αὐτοῦ θὰ ὑπῆρχε. Δὲν τῷ ἔγραφεν: «Ἐθωπεύσαμεν μίαν χίμαιραν»;

Ἡ ἐννοια τῆς φράσεως αὐτῆς ἦτο σαφειστάτη, ὡς καὶ ἡ ἐπικλήσις τῶν αἰσθημάτων τιμῆς.

Ἐπόθει τὴν ἀνάληψιν τοῦ λόγου τῆς: ἤθελε ν' ἀνέκτα τὴν ἐλευθερίαν της!

Καλὰ λοιπόν! θὰ τὴν ἀνέκτα!

Χίμαιραι καὶ τὰ ὄνειρά της, χίμαιραι καὶ αἱ ὑποσχέσεις, οἱ ὅρκοι, τὰ φιλήματα καὶ ἐκείνη ἡ παροδικὴ τοῦ ἔρωτος μέθη!

Ἀλλὰ μετ' ἄλλους ἀπεσπᾶτο τῆς Λευκῆς, ἥς ἡ γλυκεῖα μορφή ἦτο ἐν τῇ ψυχῇ του βαθέως, ἀνεξιτήτως κεχαραγμένη. Ἄν δὲν τὸν ἡγάπα, τὴν ἡγάπα πάντοτε ἐκεῖνος! Μόνον τὸ ὄξος τῆς μνησικακίας ἐμειγνύετο πρὸς τὸν καταπατηθέντα ἔρωτα.

Καὶ ἔπειτα ἦτο τὸ παιδίον!

Τί θ' ἀπεγίνετο;

Καὶ τὰ πάντα ἐὰν διελύοντο, τὸ παιδίον θὰ ὑπῆρχεν, ἐνδείξις ζωῆς τοῦ δεσμοῦ τοῦ συνάψαντος, ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν, τὰ ὑπὸ μιᾶς προλήψεως διαχωριζόμενα πρόσωπα, τὴν μεγάλην κυρίαν καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἐνοικιαστοῦ.

Ἐπ' αὐτῇ τῇ σκέψει μειδίαμα πλαστόν, μειδίαμα θριάμβου, μειδίαμα ἐκ τῶν ἀποτυπώσεων τὴν ἐλπίδα ἀντεκδικήσεως διήλθε τῶν χειλέων του.

Καὶ ἐν τούτοις κατέπνιγε πᾶσάν του κακὴν κατὰ τῆς

Λευκῆς σκέψιν... Θὰ ἐπόθει νὰ τὴν ἐβλεπε, νὰ ἤκουε διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν ἀπόφασίν της, ἐξερχομένην τοῦ τόσον ἡδέος καὶ ἀγνοῦ ἐκείνου στόματος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οὐδὲν τὸ πικρὸν ἡδύνατο νὰ διαφύγῃ.

Ἀλλ' ἡ οἰκία τῷ εἶχε κλεισθῇ ἀμετακλήτως.

Ἡ Λευκὴ αὐτὴ δὲν τὸν ἐκάλει πλέον· τὸν ἀπώθει!

Ἐπὶ τέλους συνέλαβε τὴν ἀπόφασίν του.

Ἀνηγέρθη μετὰ κόπου ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἐζήτησε τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα.

Ἡ Νανέττα ἔσπευσε νὰ τὰ φέρῃ.

Τότε ἐχάραξε τὰ κατωτέρω διὰ τῆς πληγωμένης χειρός. Ἡς ἐκάστη προσπάθεια τῷ ἐστοίχιζε καὶ πόνους.

«Ἀγαπητὴ Λευκὴ,

Σὲ ἠννόησα καλῶς. Μὲ παρακαλεῖς νὰ σοὶ ἀποδώσω τὴν ἐλευθερίαν. Τὴν ἔχεις. Διάθεσον αὐτὴν κατὰ βούλησιν.

Μοὶ συντρίβεις τὴν καρδίαν, ἀλλὰ σοὶ ἀνήκει. Κάμε τὴν ὅ,τι θέλεις.

Τὸ μέλλον νὰ γεννηθῇ τέκνον μοὶ ὑπεσχέθης ὅτι δὲν θὰ τὸ μισῇς, ὅτι δὲν θὰ τὸ καταστήσῃς ὑπεύθυνον τοῦ κακοῦ, ὃ σοὶ ἐπροξένησεν ὁ πατήρ του. Τήρησον αὐτὴν τοῦλάχιστον τὴν ὑπόσχεσιν. Αὐτὸ μόνον ζητῶ. Θὰ ἐγκαταλίπω ἀναμφιβόλως τὴν πατρίδα μου. Ἀγνοῶ ποῦ θὰ ὑπάγω νὰ εὕρω καταφύγιον κατὰ τοῦ παρελθόντος. Ἰσως οὐδέποτε πλέον ἴδωμεν ἀλλήλους.

Ἀνακάλει με εἰς τὴν μνήμην σου, Λευκὴ.

Ἐγὼ ματῶν θὰ ἐπιζητῶ τὴν λήθην. Ἡ ἀνάμνησίς σου θὰ μὲ ταράττῃ καθ' ὅλον τὸν βίον.

Σὲ ἀγαπῶ κατόπιν ὅλων καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἐξήλειπον ἕκαστου τῶν δακρύων σου διὰ σταγόνος τοῦ αἵματός μου.

Γεώργιος».

Καθ' ἣν ὥραν ἔγραφεν ἐν ἀπελπισίᾳ τὰς γραμμάς αὐτάς, μικρὸν ἐπεισὸδιον διεδραματίζετο ἐν Πρεϊλλύ.

Ἡ Μονίκα, ἡ θεράπαινα τοῦ Καμπεϋρόλ, ἐσκυμμένη ἡσχολεῖτο εἰς πλῖσιν τῶν ἀσπρορρούχων τῆς ἐν τινὶ τετραγώνῳ ἐκτάσει ὕδατος, παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ κήπου τοῦ ἱατροῦ, ὅτε τὸ μικρὸν καὶ ἰσχνὸν σῶμα τοῦ γραφέως ἐπεφάνη ἀνωθεν τοῦ κιγκλιδωτοῦ.

— Ἐδῶ εἶνε ὁ ταγματάρχης; ἠρώτησε.

— Ἐχει φύγει μὲ τ' ἀμάξι.

— Ποῦ;

— Πρὸς τὸ Βρέιλ. Δὲν ξεκολλᾷ ἀπὸ τοὺς πύργους τώρα.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, καλὴν πελατεῖαν ἔχει.

— Δὲν λέω ὅχι. Ὑπέλαβεν ἡ Μονίκα ἐξακολουθοῦσα τὴν πλῖσιν της.

— Γνωρίζεις πότε θὰ ἐπιστρέψῃ;

— Αὐτὸ ποτὲ δὲν τὸ γνωρίζομε.

Ὁ γραφεὺς εἰσηλθὼν οἰκείως, ὡς εἰς τὸν ἰδίον του οἶκον.

— Τότε, εἶπε, θὰ τῷ γράψω δύο λέξεις.

— Πηγαίνετε εἰς τὸ γραφεῖο.

Ὁ Βικτωριανὸς ἦτο ἐκ τῶν οἰκείων.

Εἰσηλθε δίχως ν' ἀντιτάξῃ δυσκολίας, καὶ καθιδρύθη πρὸ τοῦ γραφείου τοῦ ἱατροῦ.

Ὁ Καμπεϋρόλ, ἐν τῇ βίᾳ του, εἶχεν ἀφήσει ἐπὶ τῆς τραπέζης σωρείαν γραφίδων καὶ χαρτίων, ὧν ἡ θεὰ δὲν ἐξέπληξε κατ' ἀρχὰς τὸν γραφέα.

Ἐγραψε λέξεις τινὰς πρὸς τὸν φίλον του ἵνα τὸν παρακαλέσῃ νὰ διέλθῃ τοῦ συμβολαιογραφείου ἅμα τῇ ἐπανόδῳ του.

Τῷ εὗρε θέσιν ἐκλεκτὴν πρὸς τοποθέτησιν τῶν δέκα χιλιάδων του, πρὸς πέντε τοῖς ἑκατὸν καὶ μὲ πᾶσαν ἀσφάλειαν.

Τελειώσας ὁ γραφεὺς, ἐζήτησε χαρτίον ἵνα ἀνάψῃ τὴν πίπαν του.

Ὁ Βικτωριανὸς εἶχεν αὐτὸ τὸ σφάλμα. Ἐκάπνιζεν ὡς καπνοδόχος.

Ποῦ ἄλλοι νὰ εὕρῃ ἀχρηστὰ χαρτιά ἢ εἰς τὴν κάλαθον ; Ἐκυψέ λοιπόν, καὶ ὅτε ἀνηγέρθη, ἐκράτει ὥραϊον λεπτὸν χάρτιν συνεπτυγμένον καὶ ἡμισχισμένον.

Εὗρεν ὁ, τι ἐζήτει.

Διέβη εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἡτοιμάζετο νὰ τὸ ἀνάψῃ ἐπὶ τῶν ἀνθράκων, ὅτε, ἐνῶ μετὰ προσοχῆς τὸ ἐξεδίπλου, ἐξεπλάγη ἐκ τῆς γραφῆς.

Ἦτο γραφὴ γυναικός, μακρὰ λεπτὴ, λίαν ἀριστοκρατικὴ, καὶ ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς ὁ γραφεὺς περιέστη εἰς σκέψεις.

Δὲν εἶχε ποσὸς πρόθεσιν νὰ παραβιάσῃ τὰ μυστικὰ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἡ συνεπτυγμένη αὕτη ἐπιστολή, ἥς οἱ χαρακτηριστικαὶ εἶχον ἐξεργασθῇ ὡς γύμνασμα μαθητοῦ, τὸν περιήγεν εἰς σύγχυσιν.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἐζήτησε τὰς γραφίδας καὶ τὴν μελάνην.

Ἡ ἐπιστολὴ προφανῶς εἶχε γραφῇ ἐκεῖ.

Ὁ Βικτωριανὸς εἶχεν ὁσφρησιν.

— Ἰδωμεν, ἐσκέφθη, δὲν ἐγνώριζον αὐτὴν τὴν ἰδιοφυῖαν τοῦ ταγματάρχου.

Καὶ ἐπειδὴ ὑπερμέτρως τὸ εὖρημα τὸν ἐξέπληττεν, ἔθηκε τὸ χαρτίον ἐν τῷ θυλακίῳ του ἵνα τὸ μελετήσῃ ἀνέτως καὶ ἦναψε τὴν πίπαν του δι' ἀνθράκος.

Χωρὶς ἀκριβῶς νὰ γνωρίζῃ τὰ διατρέχοντα, ἐσκέφθη ὅτι ἀπὸ τινων ἡμερῶν οἱ τρόποι τοῦ ἱατροῦ εἶχον μεταβληθῇ καὶ ἐνεῖχόν τι τὸ μυστηριώδες.

Ἄμα ἐπανελθὼν εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον, ἐζήτησεν ἐπιμελῶς τὸ χαρτίον, οὐτινος χαρακτηριστικὰς τινες παρετάσσοντο ἐν τῷ περιθωρίῳ εἰκοσάκις ἐπαναλαμβανόμενοι, ὡς τὰ δύσκολα-μέρη μαθήματος.

Ὁ Βικτωριανὸς ἔκρυπεν ἐπιμελῶς τὸ παράδοξον ἔγγραφον ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ κιβωτίου του καὶ εἰς οὐδὲνα ἔκαμε περὶ αὐτοῦ λόγον.

Ἦτο ἐχέμυθος ὡς πνευματικὸς καὶ σιωπηλὸς ἐν ἀνάγκῃ.

— Αὐτὸ εἶνε παλοῦκι, ἐσκέφθη, καὶ θὰ εὐρωμεν καὶ ἄλλα. Ἀλλὰ τί σκευωρίας λοιπὸν κάμνουν εἰς Ζονσέρην ;

Περὶ τὴν τρίτην ὥραν, κατόπιν ἐξαίρετως ὥραϊου προγεύματος, ὁ ἱατρὸς Καμπεϋρόλ, πρὶν εἶτι ἀναλάβῃ τὴν πορείαν του, ἀνέβη πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἀσθενοῦς του.

Ὁ Δαμβέρτος τῷ ἐνεχείρισε τὴν ἀπάντησίν του.

— Τί τῆς ψάλλετε ; ἠρώτησεν ὁ Καμπεϋρόλ.

Ὁ τραυματίας ἀπεκρίθη.

— Ὅτι γεννηθῇ τὸ θέλημά της.

Ὁ ταγματάρχης ἔλαβε τὸ πᾶγμα ὑπὸ τὴν φαιδρὰν του ὀψιν.

— Ἰδοὺ ἐγὼ μεσίτης ἐρώτων, εἶπεν, ἀλλ', ἐτελείωσεν ! Ἀνέλαβον τὴν ἀποστολὴν καὶ τὴν ἀπάντησιν. Ἦσυχάσατε, θ' ἀναγνωσθῇτε... — Ἐμέτρησεν ἐπὶ τῶν δακτύλων του — ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἐξάπαντος. Ἐννοεῖτε... Ὑποτίθεσθε πλησίον τῶν Παρισίων. Ἐὰν ἐγνώριζε τί σὰς ἔκαμον θὰ ἤρχετο εἰς ἀναστάτωσιν, καὶ σεῖς δὲν ἐπιθυμεῖτε τὸν θάνατόν της, εὐχὴ τῆς Παναγίας !

Ἐκλινε πρὸς τὴν κλίνην καὶ προσέθηκε με ὕψος τρυφερὰς συμπαθείας.

— Θάρρος ! πᾶν ὁ, τι ἡμπορῶ, θὰ τὸ πράξω, ἱερῶς σὰς τὸ λέγω !

Τόσον ἦτο στρογγύλος καὶ ἐλευθέριος, ὁ ὑποχρεωτικὸς ταγματάρχης, ὥστε ἀδύνατον περὶ αὐτοῦ ν' ἀμφεβάλλε τις καὶ ὁ μᾶλλον ὀξυδερκής.

Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἀσθενῶς μειδιῶν, τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα λέγων :

— Εὐχαριστῶ, ἱατρί !

Καὶ ὅτε ἐκεῖνος ἐξῆλθεν :

— Ἐνας λαμπρὸς ἀνθρώπος, ἐδήλωσεν ἡ Νανέττα, καὶ ποῦ σὰς θέλει τὸ καλὸ σὰς !

ΙΖ

Ὁπου ὁ ταγματάρχης ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον του.

Ὁ δίφρος κυλιόμενος ἐπὶ τῆς διόδου τοῦ Βρέιλ, ἐπανεφέρεν εἰς Πρεϊλλὺ ἐν ὑποκείμενον λίαν πύχαιστον.

Ὁ ταγματάρχης συναπέφερε πλείονας τῶν δύο γραμμῶν γεγραμμένας ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Γεωργίου Δαμβέρτου, καὶ αἱ γραμμαὶ αὐταί, εἰς χεῖρας τοῦ Καμπεϋρόλ, ἦσαν δι' ἐκεῖνον ἀπόκτημα πολυτίμον.

Τὸ τόσον ἀπρόοπτον διὰ τὸπον ἔρημον ὡς ἡ Βρέννη συμβᾶν τὸν εἶχεν ἐξάψει καὶ ἀπὸ τοῦδε τὰ πάντα θὰ διέπραττε χάριν τοῦ καταρτισμοῦ τῆς τύχης του.

Ὁ Δαμβέρτος αὐτὸς τῷ ὄντι δὲν ἐστάθμιζε πολὺ ἀπέναντι τῆς ὥρας, ἣν ὁ κόμης Βωνοᾶζ ὑπεσχέθη καὶ τῶν πολυτίμων εὐνοϊῶν τῆς δουκίσσης.

Ὁ Καμπεϋρόλ δὲν θὰ τὸν ἐστελλεν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, (ἐκτὸς ἐὰν ἀπόλυτος ἀνάγκη τὸ ἀπῆτει). ἀλλ' ἦτο ἱκανὸς νὰ τὸν ἀπεκόμιζεν ἀνηλεῶς εἰς πάντα ἄλλον τόπον, ἵνα ἀπηλλάσσετο αὐτοῦ.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἐπανελάμβανε τὴν σκηνὴν τοῦ Βρέιλ, ἥτις ὁμολογουμένως, εἶχεν ἐνθουσιάσει τὸν κόμητα Βωνοᾶζ καὶ τῷ ἐνέπνευσεν ἄκραν ἐκτίμησιν πρὸς τὸν ταγματάρχην, ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν ἡ σκηνὴ εἶχε μεταβιβασθῇ εἰς Ζονσέρην, παρὰ τῇ Λευκῇ δὲ Σαρναίῳ.

Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος εἶχεν ὅλως ἀνυπόπτως ἐμπιστευθῇ τὰς ὀλίγας τοῦ ἰδιοχείρως γεγραμμένας σειρὰς ὧν ὁ ἱατρὸς εἶχεν ἀνάγκην.

Δὲν θὰ διεβίβαζε βεβαίως τὰς ἰδίας εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον.

Ἡ Λευκὴ, εἰς ἄκρον εὐερέθιστος, νευρικὴ, πλήρης ἀγωνίας, τεταραγμένη ὑπὸ μυρίων συγκεχυμένων φόβων, ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα, ἔμενε μονήρης ἐν τῷ θαλάμῳ της.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἐνεφανίσθη.

Ἐπὶ τῇ θεᾷ του, ἡ ὄψις τῆς κόρης ἐφαιδρύνθη.

Προφανῶς, ἦτο ὁ προσδοκώμενος φίλος, ὁ σύμβουλος οὐτινος προσεδόκα τοὺς χρησμούς, ὁ εὐχάριστος οἰκεῖος ὁ συντέμνων τὰς μικρὰς ἀνιάρδας ἡμέρας.

— Ἐ ! Τί ἀκούω λοιπόν, ἐπεφώνησεν ἄμα τῇ εἰσόδῳ του, ὅτι μὰς ἐκυρίευσεν ἀδράνεια καὶ ἀτονία ; Ἀποθαρρύνεται κανεὶς καὶ ἀφήνει τὰς δυνάμεις του νὰ καταπίπτουν, καὶ διατί, σὰς ἐρωτῶ ; Δι' ὀλίγας κακὰς ὥρας, ἐνῶ κατόπιν θὰ μὰς μείνῃ νεότης ἀπαστράπτουσα καὶ ἡμισυς τοῦλάχιστον αἰῶν τέρψεων ἐπὶ τῆς στρογγύλης αὐτῆς σφαίρας ; Καρδίαν, ἀνάθεμα !

Ἐκάθησε παρὰ τὴν νεάνιδα καὶ τῇ ἔθλιψε τὸν βραχίονα μετὰ τῆς τραχείας τοῦ οἰκειότητος.

— Ὀλίγος πυρετός, εἶπε, ταραχὴ. Πικιδίον ! Βλάπτεισθε ἐκουσίως σὰς. Λεγεῶνες μαύρων σκέψεων πετοῦν τριγύρω αὐτῆς τῆς ὥραϊας κεφαλῆς ! Σὰς ταραττεῖ τὸ ζήτημα τοῦ μέλλοντος. Γνωρίζετε τί σὰς ἀναγκαιοῖ ; Σὰς ὁμιλῶ ὡς φίλος. Καὶ μήπως δὲν εἰμαι τοιοῦτος ; Θὰ σὰς τὸ εἶπω. Τὸ ἐπιτρέπετε τοῦλάχιστον ;

— Σὰς ἀκούω, ἱατρί.

— Ἀνάγκη νὰ μὴ πλέητε εἰς τὸ ἀναποφάσιτόν σας... ν' ἀκολουθήσητε πορεῖαν τὴν ὁποίαν πρότερον θὰ χαράξετε... θὰ σὰς φανῶ ὀλίγον βάνασος. Ἱσπεῖ το συμβᾶν αὐτὸ ὀλοτελῶς νὰ παρέλθῃ, νὰ κλεισθῇ ὡς θύρα κλειδωμένη με σύρτας καὶ με κλειδιά... ἡ καλλίον τειχισμένη.

Θὰ ἐπεθύμουν νὰ μὴ στρέφησθε πλέον πρὸς τὸ παρελθόν καὶ ν' ἀτενίζετε εἰς τὸ λαμπρὸν μέλλον, τὸ ὅποσον σὰς περιμένει, ἐλευθέρᾳ, δίχως λύπας διὰ τὸ παρελθόν, ἀπηλλαγμένη δεσμῶν, φροντίδων καὶ ἀνησυχιῶν !

— Εἶνε δυνατόν ; ἐφέλλισεν ἐκεῖνη ἐνοῦσα τὰς χεῖρας.

Καί, ὡς ἐν ὄνειρῳ, ἀπήγγειλε διὰ φωνῆς ἐσθεσμένης ὀνομά τι :

— Γεώργιε !

Ἵ τ' αὐτὰρ ἀρχὴς τὴν ἤκουσε.

— Ναί, γνωρίζω, ἐπανελάθε μετὰ συμπαθείας, ἀγαπάτε ἢ νομίζετε ὅτι ἀγαπάτε !

— Ἀγαπῶ, ἰατρεῖ

Ἵ ἰατρὸς οὕτε κίνημα ἔσχεν ἀδημονίας. Αὐτὸς ὁ πάντοτε ζωηρὸς καὶ ἀεικίνητος, καθίστατο ἐν ἀνάγκῃ ὁλος γλυκύτατος, καθίστατο ὁ φοινίξ ὑπομονῆς καὶ μακροθυμίας.

— Δὲν ἐναντιοῦμαι, εἶπεν. Ἄν ἡ συγκατάθεσίς μου ἥρκει ἵνα σὰς ἐπιτρέψῃ ὡς σύζυγον τὸν ἐκλεκτόν σου, θὰ τὴν εἴχετε αὐτοστιγμεί. Δὲν ἔχω προλήψεις γένους ἐγώ ! Εἶμαι τέκνον τοῦ λαοῦ ! ὁ πατήρ μου ἦτο κτηνοτρόφος εἰς Βουσσάκ, χωρίον πληκτικὸν καὶ πτωχόν, ὅλον χάλικας καὶ ἄμμιον. Ἀπέθανε μὲ χρέη, ὁ πτωχός, καὶ ἐγὼ σύρω τὴν μετριότητά μου εἰς τὸ Πρεϊλλύ, τὸ ὅποτον δὲν ἀξίζει πλείοτερον. Ἡ τύχη σας θὰ ἐκανονίζετο κατὰ τοὺς πόθους σας, ἂν ἀπ' ἐμοῦ μόνον ἐξηρτάτο. Ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶμαι, τίποτε ἄλλο, εἰμὶ πλάσμα ἀφωσιωμένον μέχρι θυσίας καὶ μὴ δυνάμενον ν' ἀναμιχθῇ εἰς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ! Τὴν μάμμην σας πρόκειται νὰ κερδίσωμεν καὶ εἶνε τοῦτο δύσκολον, ἵνα μὴ εἴπω τι χειρότερον, τὴν φοβοῦμαι. Σκέπτεται ὀρθῶς, ἔχει πείραν, ὀφθαλμὸν διαπεραστικόν καὶ θέλῃσιν σιδηρᾶν. Λοιπὸν, γνωρίζετε τί σκέπτεται. Ἀποτροπιάζεται αὐτὸν τὸν Δαμβέρτον... τὸν μισεῖ καὶ, κατὰ βάθος, εἶνε ἐν τῷ δικαίῳ της... Δὲν δύναται τις νὰ τῇ ἐπικαλεσθῇ ἐκτίμησιν πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις εἰσέδυσεν ὡς κλέπτης ἐντὸς τῆς οἰκίας της διὰ νὰ τῇ ἀφαιρέσῃ τὸ πολυτιμότερον τῶν πραγμάτων. Ἡ πράξις εἶνε ἐξ ἐκείνων, ἃς οἱ ἐντιμοὶ ἀποδοκιμάζουν καὶ ἃς ἡ κοινωνία δὲν χαρακτηρίζει ὡς καλὰς...

Ἵ τ' αὐτὰρ ἀρχὴς Καμπεϋρόλ, ἐξεφράζετο μετ' ἐναρέτου ἀγανακτήσεως.

— Ἵατρεῖ, ἰκέτευσεν ἡ Λευκή.

— Δὲν ὀμιλῶ, ἐγώ, ἐννοῶ τί λέγει ἡ δούκισσα ἐν τῇ ὀργῇ της ὡς μητρός προσβληθείσης. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ — ἐταπείνωσε τὴν φωνὴν — ἡ ἠθικὴ μου, φεῦ ! εἶνε ὀλιγώτερον αὐστηρά, πολὺ ὀλίγον αὐστηρά, ἴσως. Ὁ ἀληθὴς ἔρω, ὁ εἰλικρινὴς ἔρω, ὁ ἔρω, ἐπὶ τέλους, τὰ πάντα συγχωρεῖ. Ἐδῶ λοιπὸν ἔγκειται τὸ ζήτημα, τὸ μέγα, τὸ μόνον, ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ, ἰατρεῖ ;...

Ἵ ἔκλινε πρὸς τὸ οὐς τῆς νεάνιδος.

— Σὰς ἀγαπᾷ ὅσον εἶσθε ἀξία νὰ ἀγαπᾷσθε ;

Ρίγος διέτρεξε τὸ σῶμα τῆς δεσποινίδος Σαρναί.

— Τὸ ἀμφιβάλλετε ; ἠρώτησεν.

— Αἶ ! ὑπέλαβεν ὁ ταγματάρχης κροτῶν τὰ χεῖλη, μέχρι τοῦδε οὐδὲν μοὶ ἀποδεκνύει ἔρωτα ὅπως τὸν ἐννοῶ, ὅπως τὸν ἠθέλον. Ἐάν, εἰκοσιπενταετῆς σὰς ἡγάπων ἐγώ, θὰ τὸ ἐπραττον γονυπετής, μετὰ σεβασμοῦ, μετὰ τὴν λατρείαν ἣν ἔχομεν πρὸς τι ἱερόν. Θ' ἀπειχον πάσης πράξεως βεβήλου, ὡς ἀπὸ ἱεροσυλίας. Ὅση καὶ ἂν ἦτο ἡ νεανικὴ μου ζέσις, θὰ συνεκρατούμην μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν θὰ μοὶ ἐπετρέπετε νὰ θέσω τὴν χεῖρά μου ἐν τῇ ἰδικῇ σας ἐν πλήρει ἡμέρᾳ καὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ κόσμου. Θὰ προσεπάθουν νὰ γίνω κάτι, νὰ δημιουργήσω ἐν ὄνμα ἵνα ὑψωθῶ μέχρις ὑμῶν, καὶ ἀγόμενος ὑπὸ τοῦ ἔρωτός σας, θὰ τὸ κατάρθουν ἢ θ' ἀπέθνησκον. Ὅμιλῶ περὶ ἐμοῦ... Δὲν κρίνω τοὺς ἄλλους. Κάμνω μόνον κατ' ἐμαυτὸν τὴν ἐρώτησιν — Σὰς ἀγαπᾷ πραγματικῶς, ὅχι διὰ πάθους ἐγωϊστικοῦ, τυραννικοῦ, ἀλλ' ἀφιλοκερδοῦς, ἀφωσιωμένου ;... Μὲ μίαν λέξιν, θέτει τὴν εὐτυχίαν σας καὶ τὴν ἀνείσιν σας ὑπεράνω πάντων ; Μέχρι τῆς στιγμῆς, ὀφείλω νὰ τὸ ὁμολογήσω, οὐδὲν τοιοῦτον οἱ τρόποι τοῦ ἀγγέλλουσι...

Διεκόπη.

Ἵ Ἡ Μαγδαληνὴ ἡ θαλαμηπόλος, περιεφέρετο ἐν τῇ γειτονικῇ αἰθούσῃ.

— Ἀπομακρύνάτε τὴν, εἶπε ζωηρῶς.

— Μαγδαληνὴ, διέταξεν ἡ Λευκή, πήγαινε νὰ παραγγείλῃς τέτον, παρακαλῶ. Θὰ μοὶ τὸ φέρῃς ἡ ἰδία.

Καὶ ὅτε ἡ Μιλαναία ἐκλείσει τὴν θύραν :

— Ἀμα σὰς βλέπω, χάνω τὴν μνήμην, ὑπέλαβεν ὁ Καμπεϋρόλ μὲ κάμνεται νὰ λησμονῶ τὸ οὐσιῶδες...

Ἵ Ἀνεζήτει ἐν τῷ ἐπενδύτῃ του.

— Ἡ ἀπάντησις ; εἶπε ζωηρῶς ἡ Λευκή.

— Ἰδοὺ τὴν.

Ἵ Ἡ μορφή τῆς νεάνιδος ἐνεψυχώθη.

— ἔχετε ἀμφιβολίας ἰατρεῖ, εἶπεν αὕτη παιδρῶς !... θὰ τὰς ἀποβάλητε.

— Εἴθε, νὰ δώσῃ ὁ Θεός !

Ἵ Ἐσχισε τὸν φάκελλον ἀπαστράπτουσα ὑπὸ χαρᾶς.

Εἶτα ἀνέγνωσεν ἀπλήστως, περιχαρῆς ἐν ἀρχῇ.

Ἵ Ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἡ ὄψις τῆς ἐγένετο φοικωδῶς ὥχρᾳ.

Ἵ Ἀπεμάκρυνε τὸν χάρτην καὶ τὸν ἠτένιζε μετ' ἄλλοκότου προσηλώσεως.

Εἶτα ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της, ὡς ἵνα ἀπομακρύνῃ νέφος τι.

— Μὴ ἄραγε δὲν ἀπατῶμαι ! εἶπεν. Ἐκεῖνος μοὶ γράφει... ὁ Γεώργιος : Ὅχι... Εἶνε ψευδές... Καὶ ἐν τούτοις εἶνε ἡ ἰδία τοῦ γραφῆ... Τί συμβαίνει ;

Καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὸν ταγματάρχην :

— Ἡ ὁρασίς μου σκοτιζεται... Ἵατρεῖ, δὲν δύναμαι... Κάμετέ μοι μίαν ἐκδούλευσιν... Ἀναγνώσατε !

— Τὸ θέλετε ;

— Σὰς παρακαλῶ.

Ἵ Ἀγαπητὴ Λευκή,

Ἵ Ἡννόησα τὴν ἐννοίαν τῆς ἐπιστολῆς σου διὰ μέσου τῶν προφυλάξεων αἵτινες τὴν καλύπτουν.

Ἵ Ἡμὴν ἀνόητος πιστεύων εἰς τὸν ἔρωτά σου.

Ἵ Τώρα, ὅτε ἀπεποιήθης νὰ μὲ ἀκολοθήσῃς, ἡ ἀρνησίς σου μοὶ ἡνοίξε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀνάγκη νὰ ἔλυον δεσμὸν εἰς ὃν δὲν θὰ συγκατένευεν ἡ τάξις ἡς ἀποτελεῖς μέρος.

Ἵ ἔχεις δίκαιον.

Ἵ Δὲν ἐπλάσθημεν ἵνα βιδίσωμεν τὴν αὐτὴν ὁδόν, καὶ δὲν θέλω νὰ γίνω πρόσκομμα εἰς τὴν ἰδικήν σου.

Ἵ Μοὶ εἶχες δώσει ἐλευθέρως τὸν λόγον σου.

Ἵ Ἐλευθέρως σοὶ τὸν ἀποδίδω.

Ἵ Τίποτε δὲν ἔχεις ἐξ ἐμοῦ νὰ φοβῇσαι.

Ἵ Ὅποταν σὲ ἴδω διαβαίνουσαν λαμπρῶς ἀνωθεν τοῦ πλήθους, δὲν θ' ἀναπολήσω οὕτε τὴν στιγμὴν ἐτι τῆς ἀποπλανήσεώς μου, καθ' ἣν ἐθώπευσα μίαν χίμαιραν.

Ἵ Ἐσο εὐτυχής, τὸ ἐπιθυμῶ ἐγκαρδίως.

» Καὶ ὑγίαινε διὰ παντός.

Ἵ Γεώργιος.

Ἵ Ὁ ταγματάρχης ἐδίπλωσε πάλιν τὴν ἐπιστολήν, πλήτων αὐτὴν διὰ τῶν δακτύλων.

— Ἵατρεῖ, ἐψέλλισεν ἡ πτωχὴ κόρη, ἀπατῶμαι, δὲν εἶνε ἀληθές ; Εἰπέτε μοι ὅτι εἶνε ἀπάτη, ὅτι διατελῶ ὑπὸ τὸ κράτος γοητείας... ὅτι κακῶς ἤκουσα ! Δὲν εἶνε ἀληθές ; Δὲν ἡδύνατο οὕτω νὰ μοὶ γράψῃ. Οὐδὲν ἔπραξα ὥστε ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ ἐμοῦ εἰς τοιοῦτο σημεῖον...

— Ἵ Ησυχάσατε !

— Θὰ τὸν ἠπάτησαν καὶ ἐκεῖνον...

— Ἀλλὰ ποῖος ;

— Μήπως γνωρίζω !... Ἐγὼ ἐξετέλεσα τὴν ἐντολήν με ὅλην τὴν εἰλικρινεῖαν τῆς ψυχῆς μου.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ τί ;

— Ὅλεις πλείοτερά ! Καὶ ἐπειδὴ τῷ ἀρνείσθε ὅ,τι θέλει, ὀργίζεται...

— Δὲν εἶνε τοῦτο φοβερόν ; ἐξηκολούθησεν ἡ Λευκή. Εἶνε σχεδὸν ὕβρις δι' ἐμέ. Καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶμαι ἀντα-

ξία τοιούτων. Τὰ πάντα ὑπέμεινα ἀγογγύστως. Οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον πικρὸν λόγον εἶπον δι' αὐτόν! Τὸ νὰ μ' ἐπικρίνωσιν οἱ ἄλλοι καὶ μὲ περιφρονῶσιν εἶνε δικαίωμα τῶν, ἀλλ' ἐκεῖνος, ἐκεῖνος!

Προὔχῳρσε βήματά τινα ἐν τῷ θαλάμῳ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τινος διβανίου κρύπτουσα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν. Ἀπὸ τῶν ξηρῶν τῆς ὀφθαλμῶν οὐδὲ δάκρυ ἔρρεεν.

Ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ τὴν ἐθεώρει μετὰ τρυφερᾶς συμπαθείας:

— Εἶνε κρίσις... Ἐπρεπε νὰ ἐπέλθῃ, εἶπεν, ἐὰν κλαύσητε, ἐσώθητε.

— Νὰ κλαύσω! δὲν δύναμαι πλέον!... Τόσον ἔχω κλαύσει ἀπὸ 12 μηνῶν.

Καὶ ταῦτοχρόνως διάπυρος χεῖμαρρος ἐκυλίσθη ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς καὶ τὰς ἐπλημμύρισε.

— Τί νὰ κάμω, Θεέ μου; ἐψιθύρισεν.

Ὁ οὐρανὸς δὲν τὴν ἤκουεν ἰσως, ἀλλ' ὁ ἱατρὸς ἦτο παρὼν ἵνα τῇ ἀπαντᾷ.

— Τίποτε, εἶπεν.

— Ἀλλὰ τότε, δὲν θὰ τὸν ἐπανίδω.

— Θὰ σκεφθῇτε... θὰ περιμείνητε. Θ' ἀκούσητε τὰς συμβουλὰς ἐκείνων, οἵτινες σὰς ἀγαπῶσι. Τοῦ λοιποῦ εἰσθε ἐλευθέραι.

— Οἱμοί!

— Τί πλεῖστον ἠδύνασθε νὰ ἐπεθυμεῖτε;

Ἐκείνη ἐτήρει σιγὴν.

Ὅτι ἐπεθύμει, τὸ ἐγνώριζε καλῶς ὀλίγας πρότερον ἡμέρας. Ἦτο ἡ ἀφανὴς εὐτυχία, ὁ εἰρηνικὸς βίος, ἔν τινι μονήρῃ ἀσύλῳ, ἐν μέσῳ θαλλούσης φύσεως, ὑπὸ τὴν γαλήνην κυανοῦ οὐρανοῦ, παρὰ τὰς ὄχθας μεγάλων λιμνῶν τῆς θαλάσσης, μετὰ τοῦ τέκνου, ὃ θὰ ἐγεννᾶτο καὶ ἐκεῖνον πρὸς ὃν εἶχεν ἀφοσιωθῇ. Τὸ ὄνειρον ἦτο ἰσως ἀπραγματοποιήτον, ἀλλ' ἦτο τὸ μόνον, ὃ ἠδύνατο νὰ ἐπεθύμει. Τώρα δὲν ἐγνώριζε πλέον. Τὰ πάντα ἐν αὐτῇ ἀνετρέποντο. Ἐφερε πρὸς τὸν ἐραστὴν τῆς πίστιν, καὶ ἦτο ἕτοιμος διὰ πᾶσαν θυσίαν πρὸς ἐπίδειξιν τῆς ἀγάπης τῆς, ἥρκει μόνον νὰ μὴ παρεβιάζε τὸν πρὸς τὴν μάμμην τῆς σεβασμόν, καὶ ἐκεῖνος, παραφερόμενος ὑπὸ ὀργῆς ἀκαταλήπτου, τῇ ὠμίλει μὲ τραχύτητα θίγουσαν αὐτὴν μέχρι μυχιαιτάτων τῆς ψυχῆς τῆς. Τί λοιπὸν συνέβαινεν; Εἰς τί ὤφειλε νὰ πιστεύσῃ; Τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἡ κεφαλὴ τῆς συνεστρέφετο, ὅτι ἔχανε τὸ λογικόν, ὅτι ἡ γῆ ἐξηφανίζετο ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς.

— Ἱατρέ, συμβουλευσατέ με, ἰκέτευσεν ἐν ἐξάφει ἀγωνίας, συνδράμετέ με!

Ἡ θαλαμηπόλος ἐπανήρχετο μὲ τὸ τέϊον.

— Σιωπῇ, εἶπε ζῶντῳς ὁ Καμπεϋρόλ.

Ἐλαβε τὸ δοχεῖον ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μιλανάας, ἐκένωσεν ὁ ἴδιος τὸ τέϊον καὶ, ὅτε ἐκείνη ἀπεμακρύνθη:

— Θέλετε νὰ σὰς εἶπω τὰ αἰσθήματά μου: ἠρώτησε.

— Ναι.

— Ἰσως συγκρουσθῶσι πρὸς τὰ ἰδικά σας.

— Ἀδιάφορον!

— Συγχωρήσατε τὸ ἀπότομόν μου. Ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσον ποθῶ νὰ μετριάσω τὰ τραύματα, ἅτινα σὰς προσέβαλον!

— Καὶ ἐγὼ τὸ γνωρίζω, ἱατρέ.

— Ἐν τέρας μόνον δύναται νὰ μὴ σὰς ἀγαπᾷ. Λοιπὸν! ὅτι συνέβη εἶνε διὰ σὰς καλόν.

— Ἀλλὰ καὶ τόσῳ σκληρόν, ἱατρέ!

— Ἔργον θείας προνοίας, ἐπέμεινεν ὁ Καμπεϋρόλ.

Ἡ δεσποινὶς Σαρναίῦ ἐπίεσε τὸ στήθος τῆς δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τῆς.

— Μία σύγκρισις, ὑπέλαθεν ὁ ταγματάρχης. Δὲν γίνεταί ἐγγείρησις, χωρὶς ὁ ἀσθενὴς νὰ κραυγάζῃ. Ὅτι ὑποφέρετε θὰ προηγηθῇ τῆς θεραπείας σας.

— Τὸ πιστεύετε; εἶπεν ἐκείνη πικρῶς.

— Τὸ ἐλπίζω τοῦλάχιστον, ἰδίως ἐὰν θελήσητε νὰ ἔχητε ὀλίγον θάρρος.

— Ἱατρέ, ἀκούσατέ με, εἶπεν ἐκείνη μετὰ τινος ἐμψυχώσεως, ἔχω ἐν προαίσθημα... Ὁ βίος μου θὰ ἦνε μακρὰ βάσανος. Ὑπέπεσα εἰς σφάλμα. Εἶμαι νέα καὶ ἀπειρος, ἀλλὰ τὸ πᾶν μοι προλέγει ὅτι ἡ ἐξιλέωσίς μου θὰ συντελεσθῇ σκληρῶς. Δότε μοι τὸν βραχίονά σας, παρακαλῶ.

Κατέβησαν ἀμφοτέροι εἰς τὸ δωμάτιον τῆς δουκίσσης.

Ἡ Λευκὴ ἐπλησίασε τὴν μάμμην τῆς καὶ τῇ ἔτεινε τὸ μέτωπον, ἐφ' οὗ ἡ γρατὰ ἀπέθηκε παγερὸν φίλημα.

Εἶτα ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἐπαιξε μετὰ μελαγχολίας προκαλούσης συγκίνησιν, μίαν τῶν μελαγχολικωτέρων μελωδιῶν τοῦ Σούβερτ, τὸν Ἀποχαιρετισμόν.

Ἡ δούκισσα ἠρώτησε τὸν ταγματάρχην διὰ βλέμματος ἐκφραστικοῦ.

— Ἐκλαυσε πολὺ, εἶπεν ὁ Καμπεϋρόλ.

— Διατί;

— Εἶνε μυστικὸν μετὰ αὐτῆς καὶ ἐμοῦ.

— Ἐφθάσατε ἔως ἐκεῖ;

— Δὲν μοι παρηγγείλατε νὰ κατακτῇ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς;

— Τὸ κατορθώσατε;

— Ὅτι θὰ σὰς εἶπω εἶνε ἰσως ἀπίθανον, ἀλλὰ κολακεύομαι νὰ τὸ πιστεύω.

— Ἰδωμεν, ἱατρέ, τὸ μυστικόν;

Ὁ Καμπεϋρόλ ἐκλινε καὶ εἶπε μυστηριωδῶς:

— Σκέπτομαι ὅτι θὰ λησμονήσῃ...

— Τὸν πρόξενον τῶν δεινῶν τῆς;

— Ἀκριβῶς, κυρία δούκισσα. Τὰ πάντα ἔχω πράξει πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν.

Ἡ δούκισσα ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕψος δυσπιστίας.

— Ἀμφίβολον, ἐψιθύρισεν.

— Ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ζητήσω τὸν λόγον;

— Εἰς τὰς οἰκογενεῖας μας ἔχομεν συνήθως ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον ἐνίοτε καθίσταται προτέρημα.

— Ὅποιον;

— Τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην.

— Καὶ ἐγὼ μετῆλθον πρὸ τῆς δεσποινίδος Σαρναίου μέσα πειθοῦς... ἐνεργητικᾶ.

— Ὅποια;

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ τ' ἀποσιωπήσω.

— Λοιπὸν ἐλπίζετε εἰς τὴν ἐπιτυχίαν;

— Ἐλπίζω σταθερῶς.

Ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν περὶ τούτου θὰ βεβαιωθῶ, θὰ ἦνε ἡμέρα εὐτυχῆς διὰ σὰς, ἱατρέ!

— Ἐὰν ἡ δεσποινὶς Σαρναίῦ συναινέσῃ νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν σύζυγον, ὃν ἠθέλετε τῇ προτείνει, δὲν θ' ἀπεβάλλετε πλέον πᾶσαν ἀμφιβολίαν;

— Αὐτὸ θὰ ἦτο ἐνδείξις ἀναμφισβήτητος.

— Ὑπομονὴ καὶ θὰ τὴν λάβητε.

— Ἱατρέ, εἰσθε πολῦτιμος ἄνθρωπος!

Ὁ Καμπεϋρόλ προσέκλινε ταπεινῶς.

— Καὶ τὸ παιδίον; ὑπέλαθεν ἡ Ἱταλίς.

— Εἶνε νομίζω καιρὸς νὰ λάβωμεν τὰ τελευταῖα μέτρα.

— Τὰ ἔχομεν λάβει.

— Οὐδὲν μετεβάλετε ἐκ τῶν σχεδίων σας;

— Οὐδέν. Εἰσθε ἕτοιμος, φίλε μου;

Φίλος τῆς! Ὁ Καμπεϋρόλ ἀπεκρίθη ἐναθρομένο.

— Ἔτοιμος.

— Ἡ γυνὴ εἶνε παρούσα;

— Περιμένει διαταγὰς εἰς Σατωρού.

— Καλῶς.

Ἡ Λευκὴ ἔπαυσε παίζουσα. Ἡ κεφαλὴ τῆς ἐν ἀτονίᾳ ἀνεπαύετο ἐπὶ τῶν βραχιόνων τῆς ἄνωθεν τοῦ ἀπανακλεισθέντος κλειδοκυμβάλου.

Τὸ πᾶν ἐν τῇ στάσει τῆς προέδιδε μίαν τῶν ὑποκώφων

καὶ δριμυτῶν ἐκείνων θλίψεων, δι' ἃς δὲν ὑπάρχει φάρμακον καὶ αἵτινες δὲν δέχονται παρηγορίαν.

Τὸ πρόσωπόν της δὲν ἐφαίνετο, ἀλλ' ἠσθάνετό τις ἐκ τῆς λειποψυχίας ἣν ἀπέπνεεν ἡ θεὰ τοῦ ὑποκειμένου της, στιγμὴν ἀπελπισίαν καὶ βαθεῖαν ἀηδίαν πρὸς τὴν ζωὴν.

Ἡ δούκισσα ἐξέτεινε τὴν χεῖρά της.

— Ἰδέτε, ἰατρέ, εἶπεν.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἐξέβαλε στεναγμὸν ἐνεργητικόν.

— Νομίζετε, ὑπέλαβεν ἡ Ἰταλίς, ὅτι θὰ συγχωρήσω τὸν ἀθλίον, εἰς ὃν ὀφείλεται αὐτὸ τὸ θέαμα; Ὅθι τὸν καταδιώκω ἐφ' ὅσον ἡ δικαιοδοσία μου μοι τὸ ἐπιτρέπει καὶ θέλω οὐδ' ἔγνων αὐτοῦ ν' ἀπομείνῃ ἐδῶ... Τίποτε!

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀνέδιδον τρομερὰν λάμψιν. Καὶ τὰ λεπτὰ της χεῖλη προσέλαβον ἔκφρασιν τόσον ἀγρίαν, ὥστε ὁ ταγματάρχης αὐτός, ὅστις ὀλίγον διεκρίνετο ἐπὶ τρυφερότητι, ἐρρίγησεν.

Ἠγέρθη ὅπως ἀπέλθῃ.

Ἰπποκόμος τις ἐξήγαγε τὸν δίφρον τοῦ ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου.

Ἡ δούκισσα ἐχαιρέτησε τὸν συνένοχόν της διὰ χειραψίας.

— Καλὴν ἐντάμωσιν. τῷ εἶπεν.

Ἡ Λευκή, ἐπὶ τῷ κρότῳ τοῦ δίφρου, ἠνορθώθη.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἐπλησίασε καὶ μετ' ὅσον ἐνέχοντα εὐσπλαγχνίαν, ἐπανελάβε τὴν φράσιν τῆς μάμμης:

— Καλὴν ἐντάμωσιν!

ΙΗ'

Ἡ μοιραία νύξ.

Ἦτο ἡ πέμπτη ἰανουαρίου τοῦ 1868.

Τὸ ἐκκρεμές τῆς αἰθούσης τῆς δεσποινίδος Σαρναίου ἐσήμανε μίαν ὥραν τῆς πρωίας.

Ἡ νύξ ἦτο ζοφερά καὶ θυελλώδης.

Εἰς τὰ περίχωρα καὶ τὸν πύργον ἐβασίλευεν ἡ αὐτὴ ὡς πάντοτε ἡρεμία, ἀλλ' εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς νεάνιδος ἠγρύπνουν.

Ἡ γηραιὰ δούκισσα, συνεσπειρωμένη ἐντὸς πλατέος ἀνακλιντροῦ, παραπλεύρως τῆς ἐστίας, μετ' ἀπλανεῖς τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ μέτωπον ἐστηριγμένον ἐπὶ τῶν κηρίνων τῆς δακτύλων, ἐθεώρει τοὺς ἀνθρακας τῆς ἐστίας, ἀνθρακιὰν ἀνεπαρκῆ πρὸς θέρμανσιν τοῦ ἀπεράντου διαμερίσματος.

Ἐξω ἔπιπτε χιὼν.

Ρεύματα ἀνέμου ἔσειον τὰ παραπετάσματα καὶ ἐσύριζον εἰς τοὺς διαδρόμους ὡς μαινόμενοι ὄφεις.

Ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος τῆς Λευκῆς ἦτο ἀνοικτή.

Ἀπὸ τοῦ θαλάμου αὐτοῦ, τοῦ φωτιζομένου ζωηρότερον τῆς αἰθούσης, στεναγμοὶ τις ἠκούετο κατὰ διαλείμματα μέχρι τῆς δούκισσης, ἥτις συνέπνυσε τὰς ὀφρὺς.

Οἱ στεναγμοὶ αἰφνης εἶχον καταπαύσει.

Ἦτο στιγμὴ γαλήνης.

Τὸ καταπέτασμα τῆς θύρας ἀνεσύρθη καὶ ἡ πιστὴ Μαγδαληνὴ ἦλθε πρὸς συνάντησιν τῆς ἀδημονούσης δεσποίνης της.

— Τίποτε ἀκόμη, εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος.

— Διατρέχει κίνδυνον;

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐδίσταζε ν' ἀποκριθῇ.

— Ὅμιλοι λοιπόν, διέταξεν ἐντόνως ἡ δούκισσα.

— Ὁ ἰατρός φαίνεται ταραγμένος.

Ἡ κυρία λαὶ Ρὸς Βιλλὰρ ἔφερε τὸ μανδύλιόν της ἐπὶ τῶν κροτάφων.

— Ἡ μικρὰ αὐτὴ μὰς ἀπομένει μόνη! ἐψιθύρισε, τὸν ἀθλίον!

Ἐδρυχῆθη ἰταλιστί.

— Κατηραμένος νὰ ᾔηνε!

— Ἐλπίζετε!

— Τόσον εἶχεν ἀλλοιωθῇ, ὑπέλαβεν ἡ δούκισσα. Καὶ ἐγὼ συνέλαβα φόβους... Ἐφοβοῦμην διὰ τὴν ἐκθασιν, βλέπουσα αὐτὴν τόσον ἐξησθενημένην, τόσον καταβεβλημένην. Ἐὰν ἀποθάνῃ, θὰ βάλω νὰ τὸν διατρυπήσουν ὡς σκύλον.

— Ὅθι ζήσῃ! ἀνέκραξεν ἡ Μαγδαληνὴ ἐνοῦσα τὰς χεῖρας.

— Ἐστω. Τότε γνωρίζεις τί ἔχεις νὰ πράξῃς;

— Ναί.

— Ὅθι ἐγχειρίσῃς τὸ παιδίον εἰς τὴν γυναῖκα, ἥτις περιμένει ἐκεῖ, ἐνῶ θὰ μένω πλησίον τῆς Λευκῆς.

— Ναί.

— Ὅθι φύγῃ πάραυτα.

— Ἐχστε ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτήν; ἠρώτησεν ἡ Μαγδαληνὴ.

— Ὁ ἰατρός μοι τὴν ἐσύστησεν. Ἐγγυᾶται δι' αὐτήν. Εἶνε μία τῶν συγγενῶν του... πτωχὴ χωρική τῶν περιχώρων τῆς Λιμόγης, εἶνε ὡς τὴν ἠθελον...

Ἡ δούκισσα προσέθηκεν ἐν εἰδῇ δικαιολογήσεως:

— Ἐκεῖ θὰ δύναμαι νὰ ἐπαγρυπνῶ... νὰ μανθάνω.

Ἡ Μαγδαληνὴ προσήλωσεν ἐπὶ τῆς κυρίας της τοὺς ὡς σκύλου ἱκετεύοντος θωπεῖαν γλυκεῖς ὀφθαλμούς της...

— Διατί δὲν τὸ δίδετε εἰς ἐμέ; εἶπε δειλῶς.

— Διὰ τὴν ἀνεψιάν σου Σιμονέτταν;

— Ναί.

— Ἡ Σιμονέττα δὲν μοι ἐμπνέει ἐμπιστοσύνην καὶ ὁ σύζυγός της μεθ' ἑαυτὰ τὰ δύο τρίτα τῆς ἐβδομάδος...

— Ψεύματα, σὰς τὸ ὀρκίζομαι. Ἡ Σιμονέττα θέλει νὰ νοικοκυρευθῇ... θὰ ἦτο εὐτυχὴς ν' ἀγόραζε τὸ μαγειρεῖο, ποῦ μένει αὐτὴ μαζὺ μετ' ὁ Λούκο. Τὸ μαγειρεῖο εἶνε γιὰ πούλημα, εἰς τὸν δρόμον τῆς Μόνζας, ἐνθυμείσθε; ... Κοντὰ εἰς τὸ Μοντάλτο...

— Πιθανόν... Πόσα τῇ ἀπαιτοῦνται;

— Ἐως δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα μαζὺ μετ' ὁ ἀμπέλι, ποῦ ἔχει ἀπ' ὀπίσω. Ἡ Σιμονέττα καὶ ὁ ἀντρας της θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς ἐκεῖ σὰν πρίγκηπες.

— Ἰσως, εἶπεν ἡ Ἰταλίς σκεπτικῇ... ἀλλὰ βεβαίως ὀχι... Τὸ Μιλάνον ἀπέχει πολὺ! Πρέπει νὰ μανθάνω...

Κραυγὴ ἀντήχησε τόσον διαπεραστικῇ, ὥστε ἡ δούκισσα ἀνετινάχθη διὰ μιᾶς τοῦ καθίσματός της.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔσπευσεν εἰς τὸν θάλαμον.

Ἡ κυρία της ἀπέμεινεν ἀκίνητος, προσκεκολλημένη ἐπὶ τοῦ δαπέδου, μετ' ὁ λαιμὸν τεταμένον πρὸς τὴν θύραν καὶ μὴ τολμῶσα νὰ κάμῃ βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἐν τούτοις ἀπεφάσισε μετὰ στιγμὴν νὰ προχωρήσῃ.

Μικροῦ δεῖν συνεκρούετο πρὸς τὸν ταγματάρχην Καμπεϋρόλ, ὅστις ἀπεκόμιζε βρέφος τετυλιγμένον ἐντὸς πανίων.

— Τί εἶνε; ἠρώτησε.

— Κόρη.

— Ἡ κυρία λαὶ Ρὸς Βιλλὰρ ἐρρίγησε.

Κόρη, δηλαδὴ πλάσμα λεπτοφυές, φιλάσθενον, ἀνίκανον νὰ ὑπερασπίζῃ ἑαυτό.

Τὸ νὰ ἐξέθετεν αὐτὸ εἰς τοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς, ἦτο ἔγκλημα μεγαλείτερον παρ' ὅσον τὸ ἐφαντάσθη.

Ἐφάνη σκεπτομένη, διστάζουσα ἰσως.

— Τὺ διώκете; ἠρώτησεν ὁ Καμπεϋρόλ.

— Ναί, εἶπε. Μόνον θὰ τῷ διπλασιάσω τὴν προίκα!

Τὸ ἐκκρεμές ἐσήμανεν ἡμίσειαν ὥραν.

— Σπεύσωμεν, εἶπεν ὁ ταγματάρχης.

Ἡ δούκισσα ἤνοιξε θύραν τῆς αἰθούσης, ἄγουσαν εἰς διαμέρισμα ἡμιβεβυθισμένον ἐν τῷ σκότει.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἐκάλεσε ταπεινοφῶνως:

— Πετρίνα!

Χωρική τις ἐνεφανίσθη εἰς τὸ κατώφλιον.

Ἦτο ὡσεὶ πεντηκοντοῦτις.

Ἡ περιβολὴ τῆς ἦτο καθαρά. Ἦτο μὲ τὰ ἑορταστικά της χάριν τοῦ ταξειδίου. Ἡ ἐκ πυκνοῦ καὶ τραχέος ὑφάσματος καστανόχρους ἐσθῆς τῆς, ὁ κατ' εὐθείας γραμμὰς πτυχοῦμενος μανδύας τῆς μὲ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ὃ ἔφερεν, ὁ μικρὸς τῆς μαῦρος κεφαλόδεσμος, ὁ ὅμοιος πρὸς τὸν τῶν Βουρβονναίων, — σκούφος δυνάμενος νὰ διατηρηθῇ αἰωνίως — ἀνήγγειλον τὴν ἀπληστον κέρδους, τὴν ἀπειρόκαλον γυναῖκα τῶν ἀγῶν· ἀλλ' ἡ μορφὴ τῆς ἦτο ἀρκετὰ κοσμία, δειλὴ, καὶ σχεδὸν περιδεής.

— Ἴδου τὸ παιδί, εἶπεν ὁ ταγματάρχης. Γρήγορα, δρόμο.

Ἡ ὄψις τοῦ Πουρσαῖν ἐπεφάνη ὀπισθεν τῆς χωρικῆς.

— Ἡ ἀμαξία εἶνε ἕτοιμος; ἠρώτησεν ἡ δούκισσα.

— Περιμένει.

Ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλὰρ ἀπετάθη πρὸς τὴν τροφόν.

— Γνωρίζεις τί ἔχεις νὰ πράξης;

— Ναί, κυρία.

— Ὡς τὸ ἀνατρέφης, λέγουσα ὅτι σὰς τὸ ἐνεπιστεύθη εἰς ἀγνώστους.

— Ναί, κυρία.

— Ἐφ' ὅσον ζῇ, θὰ σοὶ ἀποκομιζῇ διὰ τοῦ ἱατροῦ Καμπεϋρόλ εἰσόδημα ἐπαρκές διὰ τὴν ἀνατροφὴν του. Ἐλαβες τὴν πρώτην δόσιν;

— Ναί, κυρία.

— Καθ' ἣν ἡμέραν φθάσῃ εἰς τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, θὰ λάβῃς παρὰ τοῦ κυρίου Καμπεϋρόλ μίαν ποσότητα μεγαλειτέραν, μετὰ παραγγελιῶν διὰ τὴν μόρφωσίν του. Ἀπ' ἐκεῖ θὰ τὸ στέλλῃς εἰς τὸ σχολεῖον, ὡς τὰ λοιπὰ παιδιά τοῦ χωρίου.

— Ναί, κυρία.

— Ὡς τὸ ὀνομάζῃς ἀπλῶς Ἰωάνναν, χωρὶς κανέν ἄλλο ἐπώνυμον.

— Ναί, κυρία.

— Μοὶ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ τὸ ἐπιμελήσῃς; ...

— Σὰν κορίτσι ἴδιό μου, κυρία.

— Ἐχει καλῶς.

Ἡ δούκισσα προέφερε τὰς τελευταίας λέξεις διὰ φωνῆς ἐλαφρῶς συγκεκινημένης.

Ἐβήκεν εἰς τὴν χεῖρα τῆς χωρικῆς κύλινδρον χρυσῶν νομισμάτων λέγουσα:

— Διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου. Πηγαίνετε!

Ἐνῷ ἡ τροφὸς ἀπεμακρύνετο, ἡ δούκισσα προῦχώρησε κατὰ ἓν βῆμα· ἀλλ' ἐστάθη.

Ὁ ἱατρὸς εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς.

Ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλὰρ ἐπλησίασε πρὸς ἓν παράθυρον καὶ εἶδε τὸ ἔξῃς:

Πρὸ τοῦ λιθοστρώτου τοῦ πύργου πεπαλαιωμένην ἀμαξίαν ἐκ τῶν ἀγοραίων, σταθμεύουσαν καὶ ἔχουσαν ἐξευγμένους ἐν αὐτῇ δύο γηραλέους ἵππους ἰσχυροὺς τινάζοντας τὰ πόδια των πρὸς ἀποδίωξιν τῆς εἰς χονδρὰς νιφάδας πιπτοῦσης χιόνος.

Ἀμαξηλάτης καλῶς τετυλιγμένος καὶ φέρων πῖλον μὲ παρωτίδας, ἵστατο ἐπὶ τῆς ἔδρας του.

Ἡ χωρικὴ, τετυλιγμένη διὰ τοῦ μανδύου τῆς, ἐξῆλθε τοῦ προδόμου φέρουσα εἰς τοὺς βραχίονάς της ἀμορφόν τι ἀντικείμενον, κεκαλυμμένον δι' ὑφασμάτων καὶ σισύρας, ἧτις ἐφαίνετο λίαν βαρύντιμος.

Ἀνέβη εἰς τὴν ἀμαξίαν μετ' ἐπιφυλακτικότητος.

Ὁ Πουρσαῖν τὴν ἠκολούθει, κρατῶν δέμα ἀσπορροῦχων τὸ ὅποιον ἀπέθηκε πρὸ αὐτῆς ἐν τῇ ἀμαξίᾳ, καὶ ἐκλείσε τὴν θυρίδα.

Οἱ δύο θῆλιοι φανοὶ τῆς πεπαλαιωμένης ἀμαξίας ἐφώτιζον πενιχρῶς τὴν θλιβεράν αὐτὴν σκηνήν.

Ὁ ἐπιστάτης εἶπε λέξεις τινὰς πρὸς τὸν ἡνίοχον, ὅστις ἀνέλαβε τὰς ἡνίας του, ἐξήγειρε τοὺς ἵππους του, διέβη

τὴν λιθίνην γέφυραν καὶ ἐξηφανίσθη ἐν μέσῳ τοῦ στροβίλου τῆς χιόνος.

Ἡ δούκισσα παρηκολούθησεν ὅσον ἡδυνήθη μακρότερον τὸ φῶς τῶν φανῶν, τὸ ὅποιον δὲν ἤρπησε νὰ ἐξαλειφθῇ ἐν τῇ νυκτί.

Ἰσως ἐν ἐκείνῃ τῇ κρίσιμῳ στιγμῇ κατελήφθη ὑπὸ τινος τῶν τύψεων ἐκείνων, αἵτινες εἰσέρχονται ἐντὸς ἡμῶν καὶ ἐξαπλοῦνται δηλητηριάζουσαι τὸ αἷμα, διότι εἶδος τι νευρικῆς φρικιάσεως τὴν ἐτάραξεν ἐπὶ πολὺ.

Ἡ δύνατό τις νὰ διέκρινε τὸ ἐν τῇ σκιᾷ διαγραφόμενον ἰσχνὸν τῆς σῶμα τρέμον, καὶ τοὺς δακτύλους τῆς συσπόμενους ἐκ τῆς προσπάθειας, ἣν κατέβαλλεν ἵνα καταστείλῃ τὴν συγκίνησίν της, ἀλλὰ δὲν ἀνεκάλεσε τὴν καταδίκην ἣν ἐξήνεγκε διὰ τὸ ἀθῶον πλάσμα, τὸ ἀσθενὲς καὶ ἔρημον, τὸ στελλόμενον μακράν, καὶ ἐκτιθέμενον εἰς ὁλὰς τὰς ἀβεβαιότητας καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ ἀγνώστου.

Ὁ Πουρσαῖν ἐπανήρχετο παρ' αὐτῇ.

Ἐκ τῆς ἀφθόνου τοῦ τριχώσεως, ἡ ὄψις του δὲν διεκρίνετο, ἀλλ' ἐβλεπέ τις πτυχὴν βαθυτάτην αὐλακούσαν τὸ μέτωπόν του, τὸ μόνον ἀνοικτὸν μέρος τῆς δασείας αὐτῆς κεφαλῆς.

— Ἐφυγεν, εἶπε.

— Κανείς δὲν τὴν εἶδε;

— Κανείς. Αἱ διαταγαὶ σὰς ἐξετελέσθησαν. Οἱ ὑπηρέται εἶνε εἰς τὰ δωμάτια των, εἰς τὰ πέριξ. Ἡ Μαγδαληνὴ μόνη, ἡ εὐγενία σὰς καὶ ἐγὼ εἴμεθα ἐντὸς τοῦ πύργου.

— Ἐχει καλῶς. Μένε πλησίον ἐμοῦ, Πουρσαῖν. Μηδὲ λέξεις ποτὲ νὰ ἐξέλθῃ τῶν χειλέων σου περὶ τῆς νυκτὸς αὐτῆς! Ἡ πράξις μου εἶνε κακὴ, ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ μόνον μέσον πρὸς διάσωσιν τοῦ μέλλοντος τῆς κόρης μου, καὶ τῆς τιμῆς τοῦ ὀνόματός της;

Διέβη εἰς τὸν θάλαμον τῆς ἀσθενοῦς καὶ ἐκλινεν ἐπ' αὐτῆς.

Ἡ Λευκὴ ἔμενε σχεδὸν ἀναισθητός, ὡχρὰ ὡς σάβανον, μὲ ἔκφρασιν ἀρρήτου ἀγωνίας ἐπὶ τοῦ γλυκεῖος τῆς προσώπου.

Ὁ ταγματάρχης Καμπεϋρόλ τὴν ἐξήταζε μὲ βλέμμα ἐναγώνιον.

— Ἐτελείωσεν, ἱατρέ; ἠρώτησεν ἐπανειλημμένως ἡ δούκισσα.

— Τίποτε δὲν γνωρίζω, ἀπήντησεν ἀποτόμως. Συμβαίνει τι τὸ ἀνεξήγητον.

— Τί πάλιν;

Ἡ Λευκὴ ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας ψιθυρίζουσα:

— Τὸ τέκνον μου! τὸ τέκνον μου!

Εἶτα ἐπανεπέσεν ἐν τῇ ἀναισθησίᾳ τῆς.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἵστατο ὀρθία παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης.

Ἡ δούκισσα ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς ἐγγονῆς τῆς, ἣν ἠσθάνθη συστελλομένην μεταξὺ τῶν ἰδικῶν τῆς.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον οἱ κατευνασθέντες πόνοι ἐπανήρχοντο ἐν νέᾳ κρίσει. Ἡ ἀσθενὴς ἀνεκινήθη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἐν σπασμῷ ταραχῶδει ἐκπέμπουσα συγκεχυμένους θρήνους.

Καὶ αἰφνης τὸ σῶμά της συνεσπάσθη, οἱ ὀδόντες της συνεσφίγγθησαν, διὰ μέσου τοῦ καταπνίγοντος τὰς κραυγὰς τῆς λεπτοῦ ὑφάσματος, οἱ ὀνυχές της ἐβυθίσθησαν εἰς τὰς χεῖρας τῆς δουκίσσης, καὶ κραυγὴ ὀξυτέρα τῶν λοιπῶν, ἀγρία, ὡς κραυγὴ γυναικὸς δολοφονουμένης δι' ἐγχειριδίου, ἐξῆλθε τοῦ λάρυγγός της.

Τὸ τέκνον τὸ βαπτισθὲν Ἰωάννα ὑπὸ τῆς δουκίσσης εἶχεν ἀδελφήν.

Τὰ χεῖλη τῆς γράϊας συνεπτύχθησαν ὑπὸ μανίας.

— Ἀ! εἶπε τρίζουσα τοὺς ὀδόντας, εἶνε κατὰρα!

[Ἐπικταὶ συνέχεια].